

Sygn. akt IV KK 9/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zdzisława Brodzisza
w sprawie **J. B.**

skazanego z art. 258 § 3 kk, art. 56 § 1 kks i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 28 maja 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 czerwca 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 23 grudnia 2011 r.

**I. uchyla zaskarżony wyrok w tym zakresie, w jakim
zasądzono od skazanego koszty sądowe za postępowanie
odwoławcze (pkt IV);**

**II. oddala kasację w pozostałej części jako oczywiście
bezzasadną;**

III. zarządza zwrot skazanemu opłaty od kasacji;

IV. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 23 grudnia 2011r. J. B., obywatel Czech, został uznany za winnego popełnienia szeregu przestępstw, wyczerpujących znamiona art. 258 § 1 i 3 k.k., art. 299 § 5 k.k., art. 56 § 1 k.k.s. oraz art. 62 § 2 k.k.s., za które wymierzono mu karę łączną w wysokości 5 lat pozbawienia wolności; nadto orzeczono zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem paliwami i produktami ropopochodnymi na 4 lata oraz środek karny ściągnięcia na rzecz Skarbu Państwa równowartości pieniężnej osiągniętej przez sprawców korzyści majątkowej w kwocie 9.164.183 zł, przy czym wskazano, iż zapłata przez jednego z oskarżonych zwalnia drugiego.

Wyrokiem tym skazano również A. K., którego jednak postępowanie kasacyjne nie obejmowało, a zatem zbędne jest przedstawianie jego sytuacji procesowej.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca J. B., podnosząc w niej zarzuty obrazy prawa materialnego – art. 33 § 1 k.k.s. oraz obrazy prawa procesowego – art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 391 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. – a nadto zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przypisanie winy oskarżonemu. Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. B., ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 28 czerwca 2012r. wyrok Sądu Okręgowego zmieniony został wobec J. B. jedynie w ten sposób, że obniżono karę łączną do 4 lat pozbawienia wolności.

Od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego obrońca J. B. wniósł kasację.

Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2013r. został uchylony wyrok Sądu Apelacyjnego i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego, powodem uchylenia prawomocnego wyroku były uchybienia w procedowaniu apelacyjnym, wiążące się przede wszystkim z nieuczestniczeniem w

rozprawie odwoławczej tłumacza języka czeskiego i niewłaściwą oceną przedłożonych przez J. B. pism procesowych, w tym wniosków dowodowych.

Po ponownym rozpoznaniu wniesionej apelacji Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że obniżył wymierzoną J. B. karę łączną pozbawienia wolności do 4 lat; w pozostałej części wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy; rozstrzygnął o kosztach obrony udzielonej z urzędu; nadto – w punkcie IV – zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w wysokości 15.340,72 zł, zwalniając go od pozostałej części tych kosztów.

Od tego wyroku Sądu Apelacyjnego ustanowiony przez J. B. obrońca ponownie wniósł kasację, której zarzuty i wnioski zostały skopiowane poniżej:

„Na podstawie art. 523 § 1 i art.526 § 1 kpk wyrokowi zarzucam:

I. obrazę art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 2 § 1 i 2 kpk. w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk , art. 401 kpk , art. 404 kpk art. 408 kpk , art. 409 kpk , art. 405 kpk, art. 411 § 1 kpk poprzez rażące naruszenie zasady poprawnego orzekania, rzetelnego i sprawiedliwego rozpoznania sprawy, ponieważ wydanie wyroku nastąpiło w warunkach i w wyniku cyt. ... *zmęczenia...składu orzekającego* , potwierdza to treść uzasadnienia - str. 55 uzasadnienia wyroku - odnosi się do całości wyroku i co stanowi naruszenie obowiązków procesowych sądu /Przewodniczącego/ w tym min. art. 401 kpk lub 404 kpk , zmęczenie składu orzekanego, które nastąpiło jeszcze przed naradą - co powodowało -, że sąd wadliwie :1. *ustalił stan faktyczny sprawy*, 2. *zastosował zasadę swobodnej oceny dowodów oraz zasadę obiektywizmu i in dubio pro reo*. Gdyby nie zmęczenie składu orzekające, treść wyroku byłaby zupełnie odmienna, korzystna dla skazanego a nadto zmęczenie należy odnieść *do treści całego wyroku* a nie tylko w zakresie pkt. IV (także zasada logiki) jak stara się wykazać sąd i podnoszę, że:

A. z uwagi na zmęczenie Sądu, Przewodniczący *winien zaniechać zamykania przewodu sądowego* w trybie art. 405 kpk , a zatem zamknięcie przewodu sądowego stanowiło obrazę art. 405 kpk ;

B. *Z uwagi na zmęczenie Sądu, Przewodniczący winien zarządzić przerwę albo odroczenie rozprawy;*

C. Postępowanie Sądu stanowiło także obrazę art. 408 kpk albowiem zmęczony

Sąd *nie powinien przystępować do narady*;

D. Zmęczenie Sądu było przyczyną dokonania wadliwej oceny, że sprawa nie jest zawiła w rozumieniu art. 411 § 1 kpk , a zatem *zaniechanie odroczenia wydania wyroku*, co stanowiło obrazę art. 411 § 1 kpk ;

E. Zmęczenie Sądu spowodowało także, że powstał obowiązek do *odroczenia wydania wyroku z " innych ważnych przyczyn "* w rozumieniu art. 411 § 1 kpk . Zmęczenie składu orzekającego mieści się w tym zakresie pojęciowym „innych ważnych powodów”, a skoro Sąd nie odroczył wydania wyroku czyli dopuścił się obrazy art. 411 § 1 kpk ;

F. Jeśli w czasie narady (a przed ogłoszeniem wyroku) którykolwiek z członków składu orzekanego czuł się zmęczony na tyle, aby nie wydać wyroku poprawnego merytorycznie i formalnie (co miało miejsce), to Sąd *winien wznowić przewód sądowy* postanowieniem w *trybie art. 409 kpk*;

G. Zaniechanie w przedmiocie wydania postanowienia o wznowieniu przewodu sądowego stanowiło obrazę art. 409 kpk .

H. *Zaniechanie zarządzenia przerwy w rozprawie albo jej odroczenia* stanowi obrazę obowiązków procesowych przez sąd (Przewodniczącego) poprzez niezastosowanie art. 401 kpk albo art. 404 kpk, ponieważ wydanie wyroku nastąpiło w warunkach zmęczenia, gdy tymczasem zmęczenie winno powodować wydanie zarządzenia w przedmiocie przerwy w rozprawie („z innej ważnej przyczyny" w rozumieniu art. 401 § 1 K.P.K.) albo jej odroczenia (w przypadku uznania, że zarządzenie przerwy nie byłoby wystarczające w rozumieniu art. 404 § 1 K.P.K.). *W warunkach zmęczenia wydano cały wyrok (zasada logiki) a nie tylko jego części jak sugeruje treść uzasadnienia wyroku, że dotyczy tylko pkt. IV wyroku, czyli obciążenia kosztami za bezpłatną pomoc tłumacza (art. 72 § 1 kpk)* gdy tymczasem treść wyroku ustalono w czasie trwania jednej (nieprzerwanej) narady, obejmującej całość orzeczenie .

I. Wyrok wydany w warunkach zmęczenia sędziów - *spowodował* - wyłączenie lub ograniczenie możliwości uzgodnienia rozstrzygnięcia sprawiedliwego i słusznego, a *tym samym skutkuje* uznaniem braku warunków i zdolności sądu do poprawnego orzekania /art. 2 § 1 pkt. 1 i 2 kpk , art. 9 kpk , art. 41 kpk - iudex suspectus w zw. z art. 42 § 1 kpk , art. 109 kpk - naradą kieruje przewodniczący, 114 kpk - brak votum

seperatum , art. 117 § 2 kpk, 121 kpk / *ponieważ wystąpiła przesłanka* albo przerwania rozprawy ... dla wypoczynku ... *art. 401 § 1 kpk* albo odroczenie wydania wyroku ... z innych ważnych powodów. .. *art. 411 § 1 kpk*), ale sąd nie zastosował tej możliwości. .Takie ustalenie czyni skutecznym zarzut, że wyrok i jego treść narusza zasady określające cechy słusznego, sprawiedliwego orzeczenia, a to nadto potwierdza poprawność zarzutu nierzetelnego procesu /uzgodnienie wyroku w toku narady *jest częścią procesu*, a wadliwość tego procesu decyzyjnego nie jest tylko naruszeniem dyscyplinarnym/;

II. uznanie apelacji za bezzasadną *z tego powodu, że wyrok był oparty na cyt ... dokonaniu prawidłowych ustaleń faktycznych oraz uzasadnionego wnioskowania co do winy , zakresu odpowiedzialności J. B. , kwalifikacji prawnej czynu oraz braku naruszeń prawa procesowego, gdy t y m c z a s e m :*

- apelacja skutkowałą częściową zmianą wyroku;
- sąd *dokonał oceny w warunkach braku* rozpoznania istoty zarzutów apelacji , bez uwzględnienia zakresu zarzutów kasacji obrońcy oraz treści wyroku i uzasadnienia SN - sygn. akt: IV KK 173/13 - (ograniczenie analizy kasacji tylko do głównego uchybienia formalnego);
- sąd zaniechał wymaganej reakcji procesowej w związku z : uchybieniami formalnymi w postępowaniu odwoławczym / własnymi /, które ocenił t y l k o jako błędy / *str. 34 - 35 uzasadnienia/ cyt... błąd sądu I instancji ....* (m.in . brak tłumaczenia aktu oskarżenia, brak tłumaczenia sentencji wyroku SO i inne) oraz , że *cyt... błędy nie miały istotnego wpływu na treść wyroku w rozumieniu art. 438 pkt. 2 kpk ,bo uchybienie powstało po wydaniu wyroku przez SO,a to ...* nie miało charakteru naruszenia prawa procesowego, a także nie miało *istotnego wpływu na treść wyroku* ... Ustalenie tych uchybień proceduralnych oraz nieuzasadniona argumentacja sądu apelacyjnego oznacza *brak reakcji* tego sądu, która wymagała uchylenia wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania także m.in. w celu zwrotu sprawy do prokuratury albo rozważenia takiej możliwości *t y m c z a s e m* sąd dokonuje konwalidacji tych rażących uchybień procesowych (m.in. *przez doręczenie z tłumaczeniem t y l k o odpisu i uzasadnia wyroku sądu I instancji - już w toku postępowania - II AKa .../13 odwoławczego tj. 27.05.2014 r.,* ale nie doręcza innych dokumentów procesowych w tłumaczeniu !) i wyrok w części

utrzymuje w mocy , a dokonuje tego z rażącym naruszeniem art. 433 kpk w zw. z art. 436 kpk i art. 438 kpk o r a z art. 440 kpk - co uzasadniało, po stwierdzeniu istotnych uchybień formalnych , jego uchyleniem w całości, a także jako rażąco niesprawiedliwego - w tym postanowienie SN V K 61/02/;

III. obrazę art. 6 ust.1, art. 2 ust. 2 i art. 6 ust. 3 lit. d, e Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności polegające na *naruszeniu prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu (art. 6 ust. 1)* rozumianego jako gwarancja niezawisłości i bezstronności procesu *tyczasem obecny proces takiej cechy nie posiadał* z uwagi na :

A.) rażące naruszenie prawa do obrony;

B.) pominięto obowiązywanie norm dotyczących *prawa do bezpłatnego i pełnego i zupełnego tłumaczenia wyroku i akt sprawy / art. 72 kpk w zw. z art. 6 ust. 3 lit. e Konwencji /*, gdy:

- nie stosowano i nie przełamano domniemania niewinności, także jako skutek odmowy dopuszczenia dowodów *uzupełniających i nowych dowodów i brak ich prowadzenia*;
- oskarżony złożył wniosek o doręczenie uzasadnienia wyroku z tłumaczeniem, ale nie doręczono tego tłumaczenia – II AKa .../13/;
- Sąd akceptuje udział tłumacza, co do którego ujawniono i podano powody osłabiające zaufanie do jego wiedzy oraz inne przyczyny (art. 196 § 3 kpk), a to nie skutkowało uwzględnieniem wniosku o powołanie nowego tłumacza przysięgłego z *określeniem zakresu jego czynności*, a również

C .ustalenia faktyczne i wina oparte są na podstawie:

1. tylko *wyjaśnień współoskarżonych* oraz zeznaniach *świadków- selektywnie wybranych* - i dokonaniu nieuzasadnionej oceny ich wiarygodności;
2. wyłącznie *jako wynik oceny dowodów* , która nie była oparta na faktach wprost wynikających z dowodów materialnych;
3. gdy *ocena nie ma cechy formalnej poprawności* była analizowana z naruszeniem *zasady swobodnej oceny dowodów, braku weryfikacji dowodów , stosowania zasady minimalizmu procesowego ,nieuwzględniania wniosków dowodowych obrony*, a to powodowało nieuzasadnione *uznanie - jako swoje - ustaleń stanu faktycznego i ocen sądu okręgowego w wyniku czego przyjęto winę*,

mimo braku wystarczających dowodów oraz utrzymano wyrok w pozostałym zakresie / tylko zmiana wysokości kary pozbawienia wolności / .To także uzasadnia zarzut nierzetelnego procesu;

4. przybrano do czynności procesowych wskazanego tłumacza i sąd nadal akceptował jego udział, *gdy w toku procesu ... ujawniono powody osłabiające zaufanie do jego wiedzy ... (art. 196 § 3 kpk) tj. nie posiadającego wystarczających kompetencji / kwalifikacji / do poprawnego tłumaczenia wypowiedzi i dokumentów, ponieważ jego tłumaczenia nie były wystarczająco dokładne i pełne, a mimo tego sąd nie uwzględnił wniosku o powołanie innego tłumacza z naruszeniem art. 204 § 3 kpk w zw. z art. 196 § 3 kpk (gdy ... ujawniono powody osłabiających zaufanie .... oraz wskazano... i .... inne ważne powody / w tym brak czasu / . . . p o w o ł u j e się innego biegłego ...), a nadto sąd odmówił utrwalania czynności protokolowanych na nośniku obrazu i dźwięku, gdy wniosek obrony także zmierzał do wykazania wad w tłumaczeniu - *postanowienie z 27.05.14 r. oraz oświadczenie obrońcy ze str. 5,6 i 7 protokołu rozprawy - 27.05.14 r. / co stanowiło obrazę art. 147 § 1 kpk;**

IV rażące naruszenie prawa do obrony, wskazując *tylko na naruszenia zaistniałe w toku sądowego postępowania odwoławczego* (także zachodzące w postępowaniu przygotowawczym i postępowaniu przed sądem I instancji), a to : *naruszenie gwarancji procesowych dla cudzoziemca oraz naruszenie minimalnych standardów demokratycznego systemu prawnego / w tym prawo do pomocy bezpłatnego tłumacza, a także dostępu do podstawowych dokumentów procesu m.in. wyroku i uzasadnienia tłumaczonych na język znany cudzoziemcowi/, które polegało na obrazie :*

A. art. 204 § 3 kpk w zw. z art. 196 § 3 kpk i art. 72 § 1 i 2 kpk - jako wezwanie i dopuszczenie do udziału - w wyniku uwzględnienia wskazań SN (art. 442 § 3 kpk) – w postępowaniu karnym z udziałem cudzoziemca , który nie włada w wystarczającym stopniu językiem polskim / art. 72 § 1 i 2 kk / tłumacza o - *niewystarczających kwalifikacjach /zgłaszano sądowi w czasie rozpraw - m.in. protokół rozprawy z dnia 27.05.14 r. str. 5, 6 i 7 /, nie dysponującego czasem wymaganym i potrzebnym do udziału w czynnościach w jego obecności oraz nie uwzględnienie wniosku o powołanie innego tłumacza przysięgłego, mimo ujawnienia powodów / także treść oświadczenie oskarżonego/ o wadach*

tłumaczenia/ osłabiających zaufanie do wiedzy tłumacza i wskazanie przesłanki "innego ważnego powodu " (tłumacz w dniu 26.03.2014 r. już po 2 godzinach odstąpił od czynności tłumaczenia akt z udziałem oskarżonego , przy akceptacji tego stanu przez sąd z powodu cyt .... *domagania się szczegółowego tłumaczenia ... sic !!! jak bezpodstawnie ustala sąd)* .To oznacza brak konsekwencji sądu odwoławczego, który stwierdził uzasadnioną potrzebę *wezwania* tłumacza do udziału w czynnościach procesowych na tym etapie oraz wezwał tłumacza do udziału w postępowaniu odwoławczym, *a następnie* ocenił ,*że oskarżony nie jest uprawniony do* cyt .... *domagania się szczegółowego tłumaczenia....* dokumentu, a to w/g sądu ....*uniemożliwia racjonalne prowadzenie czynności .. /* protokół rozprawy z 16.06.2014 r. /, *nie powołał nowego tłumacza , akceptował ograniczony udział tłumacza* w czytaniu przez oskarżonego kilku tomów akt w języku polskim - w siedzibie sądu -tylko do czynności w dniu 26.03.2014 r. trwającej t y l k o 2 godziny, a po czym tłumacz - przy akceptacji sądu - zaniechał udziału w czynności, która już *nie została powtórzona* co stanowi *ograniczenie gwarancji i uprawnień procesowych oskarżonego* gdyż - sąd wskazał jako przyczyny uzasadniające zaniechanie kontynuowania tej czynności... *domaganie się szczegółowego tłumaczenia .... Subiektywizm sądu w tym zakresie został ujawniony* w treści uzasadnienia wyroku z dnia 16.06.2014 r. II AKa .../13 - sąd *podważa potrzebę udziału /wezwania / tłumacza w procesie* , ustalając , że cyt ... oskarżony nie wnosił o pomoc tłumacza mimo pouczenia .... , dokonaniu oceny cyt ... *to pozwalało zasadnie* przyjąć , że stopień znajomości przez oskarżonego języka polskiego *nie wzbudzał, nawet u prokuratora, wątpliwości*, bo był przekonany, że J. B. opanował język polski na takim poziomie, że pozwala na podjęcie skutecznej obrony ... (str. 20 uzasadnienia wyroku). Poza uwagą sądu , było to , że teza ta jest oparta t y l k o na ocenie sądu, a nie procesowym ustaleniu . Tylko oskarżony - a nie sąd - uprawniony był do oceny poziomu swojej znajomości (.. władania ..) językiem polskim, tym bardziej, że nie stosowano języka literackiego lub powszechnego, ale język prawniczy. *Wadliwości argumentacji sądu wynika z: zeznań św. D .G.* (str. 10 protokołu z dnia 27.05.14) cyt... on mówił - w zakładzie karnym - *ł a m a n ą polszczyznę ....* a nie stanowi uzasadnia fakt, że cyt. ...*nigdy oskarżony nie wnosił o pomoc tłumacza* ... co powoduje, że sąd wadliwie twierdzi ,iż dyspozycja art. 72 kpk

określa tylko uprawnienie cudzoziemca, a nie obowiązek sądu wezwania tłumacza, gdyż nie było tłumacza w postępowaniu przygotowawczym i w części postępowania sądowego przed SO , później sąd z urzędu wezwał tłumacza ale już 1-sze postępowanie odwoławcze (II AKa .../12) - było prowadzone bez tłumacza;

B. nieuzasadnione ograniczenie zakresu czynności tłumacza w postępowaniu odwoławczym do tłumaczenia: *w całości* jedynie rozpraw oraz wyroku i uzasadnienia sadu I instancji, a *tylko w części* pozostałych ,w tym już wydanych, pism i dokumentów procesowych oraz *udziału tłumacza w czytaniu akt* przez oskarżonego jedynie przez 4 godziny gdy akta sprawy składają kilka tomów - ponad 10.000 stron ,a to spowodowało, że skazany *nie otrzymał - do chwili obecnej - w tłumaczeniu pisemnym lub ustnym:* uzasadnienia wyroku objętego kasacją, postanowienia o przedstawieniu zarzutów i ich zmianie, aktu oskarżenia oraz innych decyzji i dokumentów procesowych, istotnych dla jego obrony, a także ograniczono mu czas na czytanie akt sprawy;

C. sąd odwoławczy wadliwie uznaje - z rażącym naruszeniem art. 72 § 1 w zw. z art. 204 § 1 i 2 kpk i w zw. z art. 440 kpk - *a to powoduje ,iż stają się subiektywne wszelkie ustalenia i oceny sądu* dotyczące tego, że *nie jest uzasadniona i wymagana pomoc tłumacza oraz dokonywanie tłumaczeń dokumentów i ich doręczanie* -na żadnym etapie postępowania - ponieważ J. B. wystarczająco rozumiał język polski / .. zna język polski /, czyli rozumiał znaczenie najważniejszych czynności postępowania, tymczasem oskarżony jest cudzoziemcem, co oznacza iż dla realizacji jego gwarancji i uprawnień procesowych decydujące znaczenie ma to ,że J. B. *powinien rozumieć i władać językiem sądowym (prawnym i prawniczym)*, którym posługuje się sąd i organy procesowe, jako kwalifikowanej formy języka gdy dla zrozumienia sensu czynności procesowych i ich znaczenia dla sytuacji prawnej oskarżonego *n i e w y s t a r c z y* znajomość języka potocznego / wyrok SA w Gdańsku z 30.11.2011 r. sygn. akt: II AKa 349/11 /. Brak rozumienia języka sądowego (prawnego i prawniczego) spełnia przesłankę uznania wyroku za rażąco niesprawiedliwy / art. 440 kpk /;

D. braku dostępu -w postępowaniu odwoławczym - do podstawowych dokumentów procesu w tłumaczeniu na język czeski m.in: akt sprawy (vide : jak wyżej), wyroków oraz ich pisemnego lub ustnego uzasadnienia z tłumaczeniem na

język czeski (dopiero w dniu 27.05.14 r. doręczono tłumaczenie wyroku i uzasadnienia SO / ponieważ język polski nie był znany skazanemu w stopniu wystarczającym. Decyzją sądu apelacyjnego, który uwzględnił wniosek oskarżonego tymczasem tłumacz brał udział w *czytaniu akt* przez oskarżonego i jego obrońcę tylko: jeden raz i tylko w wymiarze 2 godzin / z naruszeniem prawa - ustalonego , przez sąd , zakresu czynności odstąpił od udziału w niej / *w toku całego postępowania odwoławczego* w zakresie tej czynności;

E. Sąd postanowieniem z dnia 16.06.2014 r. - z naruszeniem prawa art. 117 § 2 i § 2a kpk w zw. z art. 92 kpk i art. 95 kpk *nie uwzględnił wniosku oskarżonego i obrony o odroczenie rozprawy i orzekł o prowadzeniu rozprawy pod nieobecność oskarżonego* . Oznaczało to rozpoznanie - tylko jeden z dwóch wniosków oskarżonego . Sąd winien odroczyć rozprawę / nie prowadzić czynności /, ponieważ miał wiedzę ,że - *oskarżony nie stawił się na rozprawę i wykazał dokumentem urzędowym z tłumaczeniem przyczynę nieobecności*, a to oznaczało " uzasadnione przypuszczenie, że niestawiennictwo, tym bardziej cudzoziemca - wykazane dokumentem i okolicznościami - *spełnia warunek "innej wyjątkowej przyczyny"* nie prowadzenia rozprawy / SN. I KZP 8/02 – cyt. ... chodzi o to by w dacie decydowania *nie istniała* żadna z przesłanek usprawiedliwiających niestawiennictwo .... co oznacza, w sprawie J. B. *zaistniała* przesłanka usprawiedliwiająca niestawiennictwo i z tego powodu winno nastąpić odroczenie/;

F. Sąd pominął rozpoznanie osobistego wniosku *o usprawiedliwienie nieobecności oskarżonego* na rozprawie głównej zgłoszonego na piśmie - w terminie i skutecznie - obok wniosku o odroczenie, gdyż tylko cyt. ... uznał niestawiennictwo na rozprawie jako nieusprawiedliwione ... co oznacza jedynie dokonanie oceny przyczyn nieobecności i przyjęcie, że .... usprawiedliwienie nieobecności nie nastąpiło w sposób należyty nieobecności i jej usprawiedliwienie było wynikiem choroby, a to potwierdzał oryginał czeskiego dokumentu z tłumaczeniem, a obrońcy / jeden jako substytut / *popierali oba wnioski oskarżonego* oraz podali uzasadnienie dla uznania ich skuteczności / wskazuje - na braki formalne protokołu w tym zakresie /. Decyzja sądu była oparta *głównie na poglądzie lekarza sądowego* - przybranego w czasie trwania rozprawy głównej - który stwierdził cyt... nie jest napisana diagnoza ... jako lekarz sądowy - w oparciu o takie dokumenty /

zaświadczenia czeskiego i tłumaczenia / - nie wydałbym zaświadczenia o niezdolności do stawiennictwa w sądzie .... oraz zaniechaniu *zastosowaniu przesłanki z art. 117 § 2 kpk*, gdy zachodziło uzasadnione przypuszczenie , że niestawiennictwo wynika z " innej wyjątkowej przyczyny", a nadto dokonanie tylko ogólnej oceny ale nie wynikającej z ustalonych okoliczności i treści dokumentów ,że oskarżony zaniechał / w jakim zakresie? / wymaganych czynności oraz obrońcy cyt... powinni pouczyć i podjąć czynności dla uzyskania zaświadczenia w Polsce... To oznacza także *błąd w ustaleniach faktycznych*, ponieważ oskarżony i obrońcy podjęli wszelkie możliwe czynności w tym zakresie / dowód; treść protokołu z 16.06.2014 r. - oświadczenie lekarza sądowego i obrońcy - sic ! /, a to oznaczało dla oskarżonego negatywne skutki procesowe, ponieważ:

1. dwa uchybienia sądu - wyżej powołane - pozbawiły oskarżonego możliwości udziału w rozprawie głównej, a po zamknięciu przewodu sądowego J. B. nie miał możliwości zabrania głosu w mowie końcowej, a to doprowadziło do ogłoszenia wyrok bez jego obecności (art. 419 kpk) gdy zgłosił formalnie zamiar zabrania głosu i obecność w czasie ogłaszania wyroku - rozumiany także jako zarzut naruszenia prawa oskarżonego do aktywnej obrony w toku procesu . To oznacza, że - także na tym etapie postępowania - nadal pozostaje aktualne wskazanie SN ,
 .... dopiero umożliwienie J. B. przedstawienia osobiście swojego stanowiska sprawi, że *będzie k o m p l e t n e* postępowanie odwoławcze (vide str. 9 uzasadnienia wyroku SN IV KK 173/13), a nadto oznacza, że sąd odwoławczy nie przestrzega wytycznych SN wydanych w tej sprawie /naruszenie art. 442 § 3 kpk w zw . z art. 518 kpk / ponieważ J. B. nadal nie mógł w pełnym zakresie przedstawić swojego stanowiska przed zamknięciem rozprawy i wygłoszeniem mowy końcowej / naruszenie art. 406 § 1 kpk /;
2. obrazę art. 376 § 2 kpk -*Sąd nie był uprawniony do prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego, a jego obecność była obowiązkowa* w rozumieniu art. 374 § 1 kpk a niestawiennictwo - w istocie - usprawiedliwił;
3. obrazę art. 390 § 1 kpk - oskarżony został *pozbawiony prawa do obecności* przy wszystkich czynnościach postępowania dowodowego;
4. sąd rozstrzygał wniosek o odroczenie rozprawy g ł ó w n i e na podstawie poglądu lekarza sądowego, co stanowi naruszenie art. 7 kpk (postanowienie SN III

KK 365/1 - *zaświadczenie lekarza sądowego nie jest dowodem wiążącym dla sądu* ....) 1. *sąd był uprawniony* - ale pod warunkiem uwzględnienia wobec skazanego jako cudzoziemca ,prawa krajowego (czeskiego) - do jednoznacznego i stanowczego ustalenia okoliczności mającej znaczenie do stwierdzenia przez sąd braku podstaw dla uwzględnienia wniosku o usprawiedliwienie nieobecności a potem do uwzględnienia wniosku o odroczenie rozprawy 2. sąd dokonał własnych tylko subiektywnych ocen jednego wniosku /*pomiął* rozpoznanie wniosku o *usprawiedliwienie nieobecności gdyż / gdyż: A. nie analizował i nie odniósł się do norma prawo czeskiego* dla uznania poprawności czeskiego zaświadczenia o niezdolności do pracy , jako wystarczającego do usprawiedliwienia nieobecności w sądzie czeskim oraz B. *pomiął dla dokonania właściwych ustaleń , fakt* - oparty na wypowiedzi polskiego lekarza sądowego -że tak brzmiący dokument czeskiego lekarza nie stanowi podstawy do wydania przez lekarza sądowego zaświadczenia w przedmiocie niezdolności do obecności w sądzie C. a to oznacza że J.B. lub jego obrońca - nie mogli uzyskać zaświadczenia zgodnego z polską procedurą jako podstawy do usprawiedliwienia, uwzględniając fakt ,*że choroba - zapalenie oskrzeli - ujawniona jest dopiero w dniu 12.06.14 r.(czwartek) - a rozprawa jest wyznaczona na 16.06.2104 r. godz. 9,00 (poniedziałek)* nie było więc możliwe uzyskanie dokumentu pozwalającego na usprawiedliwienie nieobecności z zastosowaniem polskiej procedury (przyjmując znajomość polskiej procedury przez oskarżonego, gdy obrońcy wiedzę o chorobie uzyskali w dniu 13.06.14 tj. - piątek. To oznacza, że sąd wydał postanowienie - w zakresie braku odroczenia rozprawy, ale *nie rozpoznając wniosku o usprawiedliwienie* nieobecności - wadliwie ustalił stan faktyczny (istniała niezdolność do udziału w rozprawie - choroba, stosowanie antybiotyków) *bez dokonania wymaganych ocen* w celu wydania formalnie poprawnej decyzji / lecz oparł się na cyt.... niezastosowaniu się do wymogów ... w sposób nienależyty usprawiedliwił nieobecność .... korzysta z pomocy dwóch obrońców ...którzy nie podjęli wymaganych czynności ... Taka argumentacja powoduje dezaprobatę obrońców, a nadto czyni zasadnym przesłankę *do: uznania naruszenia prawa procesowego, a także do wznowienia postępowania odwoławczego*, ale obecnie wnoszona jest kasacja jako środek prawny dalej idący; 5. nieuwzględnienie - w części - wymaganych i uzasadnionych wniosków

dowodowych obrony zgłaszanych w toku postępowania odwoławczego oraz nie podjęcie czynności dowodowych z urzędu, wynikających także z niedostrzeganych przez sąd *wad postępowania dowodowego w I instancji, a także ujawnienia nowych dowodów* - jako przejaw zaniechania czynności dowodowych w zakresie ustaleń faktycznych przed sądem II instancji (np. ujawnienie istnienia 2-go weksla B. K. i przyczyn jego wystawienia itd.), brak procesowo wymaganej weryfikacji dowodów dla poprawności dokonanych ustaleń stanu faktycznego oraz opartych na tym ocen;

6. a te wykazane naruszenia prawa o rażącym charakterze - tak opisane na str. 9-10 wyroku SN IV KK 173/13 - uzasadniają skuteczność zarzutu naruszenia art. 442 § 1, 2 i 3 k.p.k. - brak rozpoznania sprawy w jakiej nastąpiło przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania : § 1 • nie usunięto wad poprzedniego postępowania oraz brak zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego, § 2 - nie uchylono wyroku w celu przekazania do sadu I instancji m.in. "może " dla dokonania zwrotu do prokuratury w celu uzupełnienia, § 3 - nie zastosowanie się do zapatrywań prawnych SN, jako wiążących - vide dalej;

IV. rażąca obraza prawa materialnego, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 258 § 3 w zw. z art. 258 § 1 kk przez błędną wykładnię znamion istnienia zorganizowanej grupy, udziału w grupie oraz kierowania grupą, co skutkowało wadliwą : subsumpcją oraz zastosowaniem normy prawnej do ustalonego stanu faktycznego sprawy, który poprawnie oceniony i ustalony wykluczał istnienie grupy z udziałem J. B., założenie i kierowanie grupą przez niego *chyba, że uznać za słuszne ustalenie / może ocenę sądu ?/ że członkami grupy były " inne niustalone osoby " - (z otoczenia spółki T. lub powiązanych) ponieważ zachowania skazanego nie miały związku z przestępstwem, a tym samym z udziałem w grupie przestępczej;*

V. rażące naruszenie (obrazę) przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 6 kpk w zw. z art. 175 § 1 i 2 kpk. poprzez ich niezastosowanie co oznacza, że nastąpiła obraza zasady prawa do obrony oskarżonego, albowiem oskarżony nie stawiał się na ostatni termin rozprawy apelacyjnej, usprawiedliwiając niestawiennictwo oraz wnosząc o odroczenie rozprawy celem złożenia wyjaśnień (kontynuowania wyjaśnień, które oskarżony rozpoczął składać na wcześniejszej

rozprawie apelacyjnej), gdy tymczasem Sąd bezzasadnie nie usprawiedliwił nieobecności oskarżonego i zatem nie odroczył rozprawy, co skutkowało uniemożliwieniem oskarżonemu kontynuowania składania wyjaśnień (które w swej dalszej części zawierały szereg nowych i istotnych okoliczności, których oskarżony wcześniej nie ujawnił w jakichkolwiek wcześniejszych swoich wyjaśnieniach, a dotyczą istotny przedmiotu sprawy), czym Sąd II instancji pozbawił go prawa do składania wyjaśnień z art. 175 § 1 kpk., składania wyjaśnień co do dowodów przeprowadzanych na przedmiotowej rozprawie apelacyjnej, co skutkowało tym, że Sąd orzekał w oparciu o niepełny materiał dowodowy akt sprawy z obrazą art. 410 kpk i art. 92 kpk pomimo tego, że postanowieniem z dnia 27 maja 2014r. Sąd dopuścił dowód z wyjaśnień oskarżonego, ale uniemożliwił oskarżonemu złożenie przedmiotowych wyjaśnień. Wyżej wskazane uchybienie - jeśli Sąd Najwyższy podzieli pogląd skarżącego - kwalifikuje się jako bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 11 kpk. skutkująca uchyleniem wyroku:

b) art. 376 § 1 i 2 kpk poprzez jego niezastosowanie - niezarządzenie zatrzymania i przymusowego doprowadzenia oskarżonego na rozprawę apelacyjną, mimo że jego obecność była niezbędna z uwagi na fakt konieczności kontynuowania odbierania od oskarżonego wyjaśnień, których składanie zostało rozpoczęte na poprzedniej rozprawie głównej (dowód z wyjaśnień oskarżonego został dopuszczony postanowieniem z dnia 27 maja 2014r.). co de facto spowodowało także obrazę art. 6 kpk w zw. z art. 175 § 1 i 2 kpk poprzez naruszenie prawa do obrony i składania wyjaśnień przez oskarżonego;

c) obrazę art. 377 § 3 kpk albowiem Sąd nie mógł prowadzić rozprawy pod nieobecność oskarżonego, który właściwie usprawiedliwił swoją nieobecność: (zgodnie z prawem czeskim, a brak było możliwości udania się do lekarza sądowego w Polsce z uwagi na chorobę) i nie stawił się na nią, a Sąd winien uznać obecność oskarżonego na rozprawie za niezbędną, albowiem oskarżony miał dokończyć: składanie wyjaśnień których składanie rozpoczął na poprzedniej rozprawie apelacyjnej, co stanowi także obrazę art. 6 K.P.K. i art. 175 § 1 i 2 K.P.K. Wyżej wskazane uchybienie - jeśli Sąd Najwyższy podzieli pogląd skarżącego - kwalifikuje się jako bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 11 kpk . skutkująca uchyleniem wyroku;

d] pominięcie przez Sąd obowiązywania zasady domniemania niewinności poprzez obrazę art. 6 ust. 2 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 42 ust 3 w zw. z art. 2 Konstytucji RP i art. 5 § 1 kpk - mimo obowiązku jej bezwzględnego przestrzegania w demokratycznym państwie prawnym /art. 2 Konstytucji RP/ z tego powodu, że *zgromadzone dowody, dokonane oceny i wynikające z nich ustalenia*, nie mogły spowodować i nie spowodowały przełamania - przez sąd - tej zasady jako podstawowej /kardynalnej/ dla polskiego procesu karnego. Oparcie ustaleń faktycznych *bez dokonania ich procesowej weryfikacji* jest istotną wadą już tylko mając na uwadze, że wyjaśnienia osk. A. K., osk. A .O. i w części zeznania świadka B. K. - były w istocie jedynymi dowodami obciążającymi skazanego, a sądowa ocena ich wiarygodności nie uwzględniała faktu zmiany ich treści w zależności od etapu postępowania i okoliczności poza procesowych oraz tego, że ocena winy oskarżonego, w tej sprawie, powinna być oparta głównie na treści dokumentów / wpisu do rejestru sądowego, podatkowych, faktur, dokumentów celnych i przewozowych, dwóch weksli, deklaracje podatkowe itd / a nie treści wyjaśnień lub zeznań. Nie można oprzeć wyroku skazującego (art. 7 kpk) na wyjaśnieniach wzajemnie sprzecznych, niezgodnych z zasadami doświadczenia życiowego, gdy brak jednoznacznych dowodów winy musi prowadzić do uniewinnienia - art. 5 § 2 kpk;

e] obrazę art. 4 kpk - brak obiektywizmu sądu II instancji w formie braku bezstronności i " kierunkowego " nastawienia do sprawy poprzez badanie i uwzględnienie okoliczności przemawiających *tylko na niekorzyść oskarżonego* a zatem nie można oprzeć wyroku skazującego / art. 7 kpk /, tylko na dowodach niekorzystnych. Sąd na stronie 20 uzasadnienia wskazuje, że uwzględnił okoliczności na niekorzyść skazanego i na korzyść gdy, np. *sąd nie uwzględnił na korzyść skazanego zeznań i pisemnego oświadczenia: B. K., D. M. i B. B.* w zakresie, w jakim potwierdzają wersję skazanego oraz początkowych wyjaśnień A. K. w których nie wymieniał skazanego, jako uczestnika czynów zabronionych, a dopiero później zapewne zmierzając do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo warunkowego jej zawieszenia zaczął bezpodstawnie pomawiać skazanego, celem uzyskania korzyści procesowej w postaci jednej z tych dwóch instytucji prawa materialnego;

f] obrazę art. 5 § 2 kpk - przez rozstrzygnięciem nie dających się usunąć istotnych wątpliwości na niekorzyść J. B., a tym samym wadliwego dokonania istotnego ustalenia, że był uczestnikiem tego czynu, kierował grupą, gdy naruszając zasadę prawdy materialnej nie ustalono: ilości (*liczby*) *prowadzonych rozmów oraz kwot przekazywanych pieniędzy, konkretnie wskazanych terminów rozmów, miejsca ich prowadzenia, przyczyn wystawienia dwóch weksli przez B. K., czasu miejsca i innych okoliczności ich przekazania i wykorzystania* - tylko na niekorzyść skazanego, bez procesowo uzasadnionej weryfikacji i wyjaśnienia tych wątpliwości, ponadto Sąd słusznie dostrzega, że A. K. w pierwszych wyjaśnieniach nie jest dokładny i precyzyjny, jednakże z tego faktu sąd nie wyciąga poprawnego wniosku, że jest to wątpliwość; którą należy rozstrzygnąć na korzyść skazanego, skoro bowiem współoskarżony początkowo wprost nie wymienia skazanego, a dopiero później na niego wskazuje, to do takiego *modus operandi* A. K. należy podejść ze szczególną ostrożnością, mając na uwadze wyjaśnienia skazanego, który zawsze zapewniał o swojej niewinności, a A. K. bezzasadnie go obciąża, ponadto w sprawie zachodzi wątpliwość co do faktu, który Sąd II instancji uznał za aksjomat, że skazany otrzymał od A. K. pieniądze za udział w grupie przestępczej. W aktach sądowych brak jest wiarygodnego dowodu na tę okoliczność, skoro wyjaśnieniom w tym zakresie A. K. i A. O. zaprzeczył skazany, a ich wyjaśnienia nie powinny mieć waloru wiarygodności;

g] obrazę zasady swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 7 kpk w zakresie dowodu z zeznań świadka B. K. oraz treści jej obecnego oświadczenia pisemnego (to dowód nowy, prowadzony tylko w postępowaniu apelacyjnym), co spowodowało obrazę art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk , poprzez odmówienie im wiary w zakresie w jakim były zgodne z wyjaśnieniami skazanego, potwierdzając wersję przedstawianą przez skazanego i odmawiając im wiary w zakresie, w jakim były zgodne z jego wyjaśnieniami , co spowodowało, że Sąd nie uwzględnił ich jako podstawy ustaleń faktycznych, dokonując obrazy art, 2 par. 2 K.P.K. - zasady prawdy materialnej;

h] obrazę art. 2 § 1 i 2 kpk, ponieważ nie zostały osiągnięte cele postępowania z uwagi na fakt, że skazany nie jest sprawcą czynu, a został pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a podstawy rozstrzygnięcia nie stanowią prawdziwe

ustalenia faktyczne, w szczególności Sąd w uzasadnieniu opiera się na domniemaniu, a nie fakcie pewnym, np. wpis do rejestru- KRS, deklaracje podatkowe , roczne zeznanie podatkowe A. K., roczne zeznanie podatkowe złożone w Republice Czeskiej przez J. B. za okres objęty zarzutami, treść i zapisy i podpisy na wekslach , co oznacza, że Sąd nie jest tego faktu pewien, ale tworzy domniemania jako wynik dokonanych ocen treści dokumentu i jego wartości dowodowej, jednakże z drugiej strony treść uzasadnienia w tym zakresie może wskazywać, że Sąd jest jednak pewien, ale nie artykułuje tego wprost, bo gdyby był pewny, to użyłby innych określeń niż zawarte w uzasadnieniu. Jeśli Sąd uznał dany fakt za poszlakę, to także winien to wyartykułować, a tego zaniechał;

i] art. 2 w zw. z art. 433 i art. 436 kpk - sąd II instancji nie realizował i nie wypełnił pełnego zakresu celu i funkcji postępowania odwoławczego, a to: nie dokonał pełnej analizy dowodów zebranych w postępowaniu odwoławczym (np. drugi weksel B. K.), ograniczył postępowanie dowodowe przez nieuwzględnianie istotnych wniosków dowodowych obrony , nie prowadził dowodów z urzędu w zakresie opisanym w uzasadnieniu kasacji;

j) obrazę art. 401 § 1 kpk - / *zarzut powtórzony* ale inny zakres analizy / ponieważ Przewodniczący nie przerwał rozprawy głównej z powodu zmęczenia , jako innej ważnej przyczyny albo art. 404 § 1 kpk - brak zastosowania odroczenia lub przerwy z powodu zmęczenia sędziów oraz uwzględnienia dwóch wniosków oskarżonego , co winno doprowadzić także do usprawiedliwienia jego nieobecności i odroczenia rozprawy albo w szczególności obrazę art. 411 § 1 kpk - z powodu nieuzasadnionego odstąpienia od zastosowania odroczenia wydania wyroku ... z innych ważnych powodów , co skutkowało wydaniem wyroku w warunkach zmęczenia, a to uzasadnia jego wadliwość merytoryczną i formalną oraz wskazuje na nierzetelność procesu, co skutkowało naruszeniem uznaniem winy i skazaniem oskarżonego;

k) obrazę art. 424 kpk, *albowiem uzasadnienie wyroku* nie spełnia elementów wymaganych dla poprawnego uzasadnienia, w tym m.in. str. 54-55 uzasadnienia : brak wskazania przesłanek i podstaw dokonanej korekty kary łącznej , zasadność zastosowania środka karnego oraz określając jego wysokość - sąd opiera na sformułowaniu „że skazany cyt. ..otrzymywał określone kwoty ... brak zapłaty

akcyzy ..

l) obrazę art. 624 par. 1 K.P.K. w zw. z art. 72 § 1 kpk przez jego wadliwe zastosowanie, co skutkowało *obciążeniem skazanego obowiązkiem pokrycia kosztów sądowych* na rzecz Skarbu Państwa za bezpłatną pomoc tłumacza w kwocie 15.340,72 zł / pkt IV wyroku w części /. Zarzut jest tym bardziej uzasadniony, że sąd w tym zakresie mimo rażącego uchybienia - a sam to potwierdza (str. 54-55 uzasadnienia) nadal wskazuje na istnienie wątpliwości co do tego mimo, że dyspozycja art. 72 § 1 kpk ,że pomoc tłumacza jest bezpłatna a to może oznaczać ,że sąd próbuje ograniczyć procesową funkcję gwarancyjną tego artykułu także nie tylko w tym zakresie ! ! ! ! ;

m) art. 453 § 2 kpk przez *zaniechanie odczytania* pisma J. B. złożonego do akt na rozprawie głównej oraz *zaniechanie jego tłumaczenia* , przez tłumacza w obecności oskarżonego;

n) obrazę art. 188 § 1 kpk poprzez wygłoszenie przez Przewodniczącego *roty przyrzeczenia* w treści niezgodnej z treścią wskazaną w art. 188 § 1 K.P.K., co może pośrednio świadczyć o tym, że skład orzekający był zmęczony już od przedostatniej rozprawy apelacyjnej w sprawie, a zatem winien odroczyć kolejną rozprawę dla wypoczynku albo innej przyczyny (a zatem rozprawę na której zapadł wyrok) tym bardziej, że czynił tak wcześniej.

dowód: pismo procesowe adw. O. Z. z dnia 09.06.2104 r.

o) art. 452 § 2 kpk w zw. z art. 458 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2, 3, 5 oraz § 4 kpk przez *oddalenie, a tym nie prowadzenie dowodów : nowych dowodów i uzupełniających*, wnioskowanych w postępowaniu odwoławczym , gdy dowody te miały istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a sąd uznał je za zmierzające do cyt. .... przewlekłości procesu, nie przytoczono nowych argumentów albo dowód jest nieprzydatny, gdy nie zachodziły przesłanki do ich oddalenia, lecz uzasadnione było ich dopuszczenie, oddalenie wniosków dowodowych nie stało na przeszkodzie późniejszemu dopuszczeniu dowodów - chodzi o wszystkie wnioski dowodowe obrońców oddalone postanowieniami Sądu Apelacyjnego. Gdyby Sąd dowody te dopuścił i przeprowadził, ustaliłby zapewne inny stan faktyczny sprawy, zgodny z wyjaśnieniami skazanego i jego konsekwentną linią obrony. Z uwagi na fakt, że dowody te zostały oddalone, Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, które zostałyby

przedmiotowymi dowodami wykazane, co spowodowało obrazę art 410 kpk i art. 92 kpk, albowiem materiał dowodowy sprawy był niepełny, a niektóre okoliczności nie były ujawnione w toku rozprawy - mam na uwadze dowody objęte w postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 27.05.2014r.;

p) wskazuje i *podtrzymuje jako nadal aktualne i uzasadnione zarzuty z kasacji ad w. M. S. z dnia 28.08.2012 r.* w zakresie : II pkt. 6 -11,13 i 14, a to naruszenia art. 433 § 1 w zw. z art. 337 § 1 kpk w zw. z art. 119 i 120 kpk w zw. z art. 72 § 3 kpk, a to brak uchylenia wyroku 1. w celu zwrócenia AO do Prokuratury - brak tłumaczenia AO oraz postanowień , pouczeń oraz zlecenie tłumaczenia czynności osobie o wymaganych kwalifikacjach , 2. dla tłumaczenia zeznań św. D. M. w języku słowackim i art. 433 § 1 w zw. z art. 391 § 1 kpk - udostępnienie świadkowi B. K. na rozprawie do zapoznania są i osobistego odczytania protokołów z jej zeznań- jako podstawa uchylenia wyroku, także z uwagi na naruszenie prawa do obrony i rzetelnego procesu;

q) *art. 405 kpk w zw. z art. 394 § 1 i 2 kpk poprzez nieodczytanie na rozprawie apelacyjnej dokumentów, o których mowa w piśmie procesowym adwokata O. Z. z dnia 21.05.2014r., wraz z wykonanie tłumaczenia na język czeski przez tłumacza przysięgłego;*

r) obrazę art. 147 § 1 kpk w zw. z art. 196 § 3 kpk w zw. z art. 204 § 3 kpk. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku o rejestrację obrazu i dźwięku rozpraw apelacyjnych celem weryfikacji kompetencji praktycznych tłumacza przysięgo języka czeskiego, co spowodowało uniemożliwienie skutecznego wykazania przez oskarżonego oraz obrońców wadliwości w przedmiocie wykonywanego tłumaczenia z języka czeskiego na język polski oraz z polskiego na język czeski, wykonywanego przez tłumacza przysięgo języka czeskiego, wskutek czego oskarżony nie rozumiał co dzieje się w czasie rozprawy głównej z uwagi na błędy tłumaczenia - zarzuty co do tłumaczenia były zgłaszane wielokrotnie. Z wiedzy, którą posiadał obrońca oskarżonego - adwokat O. Z. - przedmiotowy tłumacz przysięgły języka czeskiego jest jedynym w R. i na obszarze apelacji [...], a zatem Sąd Apelacyjny w [...] za wszelką cenę usiłował doprowadzić: do stanu niewyłączenia (niepowołania innego tłumacza) tłumacza w trybie art. 196 § 3 kpk , albowiem powołanie innego tłumacza wiązałoby się z wydłużeniem postępowania oraz wyższymi jego kosztami. Oznacza

to, że Sąd Apelacyjny zdawał sobie sprawę z tego, że zachodzą okoliczności osłabiające zaufanie do wiedzy (umiejętności praktycznych) tłumacza, jednakże - niezgodnie z zasadą lojalności procesowej - nie uwzględnił wniosku obrońców, przedkładając interes wymiaru sprawiedliwości przed interes oskarżonego, co doprowadziło do bezzasadnego niepowołania innego tłumacza, który posiadałby odpowiednie umiejętności praktyczne. Na marginesie wskazuję - za obrońcą adwokatem O. Z., który uczestniczył w zaznajamianiu się oskarżonego z aktami salowymi sprawy w obecności tłumacza przez 2 godziny w dniu 26.03.2014r. - że przedmiotowy tłumacz w czas-okresie 2 godzin wykonywanych tłumaczeń 10 stron (wybranych zdań z 10 pierwszych stron akt) połowę czasu (to jest 1 godzinę) poświęcał na znajdowanie w słowniku elektronicznym (podobnym do smartfona albo netbooka) odpowiednich wyrażen (słów) odpowiadanych w języku czeskim ich znaczeniu w języku polskim, co wprost świadczy o braku wiedzy praktycznej tłumacza – okoliczność ta była także sygnalizowana sądowi. Tłumacz artykułował, że pracuje w systemie służby zdrowia i tłumaczeniami zajmuje się sporadycznie. Fakt posiadania uprawnień tłumacza przysięgłego nie oznacza automatycznie, że osoba taka posiada wiedzę praktyczną, skoro nie pracuje w swoim zawodzie. Z wiedzy, którą posiadałem od adwokata O. Z. w czasie wykonywania przedmiotowych tłumaczeń pierwszych 10 stron akt sądowych sprawy, obrońca i oskarżony nie żądali tłumaczenia całości stron, lecz wybranych zdań z każdej strony, ale tłumaczowi szło to bardzo mozolnie, miał problemy z tłumaczeniem. Tłumaczowi została także przekazana ustna informacja, że oskarżony nie domaga się tłumaczenia całości akt, lecz wybrane przez obrońcę najważniejsze ich fragmenty. Oznacza to, że ustalenia faktyczne przyjęte w zaskarżonym wyroku inne niż przedstawione wyżej są nieprawdziwe - tłumacz musiał bowiem wprowadzić w błąd Sąd Apelacyjny, że oskarżony i jego obrońca domagają się tłumaczenia całości akt - nie jest to bowiem prawdą i obrońca wyraża sprzeciw przeciwko takiemu ustaleniu w płaszczyźnie prawa procesowego;

s) obrazę art. 441 kpk. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy potrzeba zwrócenia się do Sądu Najwyższego urzeczywistniła się w związku z treścią wniosku obrońcy oskarżonego adwokata O. Z. z dnia 20.05.2014r, w przedmiocie przekazania zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu -

zagadnienia, o którym mowa w piśmie procesowym z dnia 08.03.2014r. Gdyby Sąd Apelacyjny zwrócił się wówczas do Sądu Najwyższego z przedmiotowym zagadnieniem prawnym, zapewne zaskarżone orzeczenie miałyby inną treść, a potrzeba wniesienia kasacji nie urzeczywistniłaby się;

t) art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez niedopuszczenie i nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego odpowiedniej specjalności na okoliczność *różnic i podobieństw języka słowackiego i czeskiego*. Sąd Apelacyjny poczynił ustalenia w zakresie zachodzących różnic i podobieństw pomiędzy językiem czeskim a słowackim na podstawie informacji zawartych na portalu internetowym „Wikipedia”, albowiem treść uzasadnienia wyroku w tym zakresie jest praktycznie identyczna z pierwszym akapitem wydruku internetowego. Zgodnie z orzecznictwem uzasadnianie orzeczeń sądowych zapisami „Wikipedii” *jest niedopuszczalne*, a na marginesie podnoszę, że *Sąd te ustalenia wskazuje jako swoje własne (mimo, że nie są własnymi)* ponieważ pochodzą one z portalu Wikipedia. Ponadto wiadomości, o których mowa w uzasadnieniu są *wiadomościami specjalnymi*, a zatem wymagane było zasięgnięcie w tym zakresie wiedzy specjalnej biegłego odpowiedniej specjalności, a nie opieranie ustaleń faktycznych na zapisach portalu Wikipedia, gdzie zamieszczane są wiadomości w żaden sposób niezweryfikowane, co oznacza, że Sąd *oparł ustalenia faktyczne na niewiarygodnym dowodzie i nie zasięgnął w tym zakresie wiedzy specjalistycznej* - stosując zasadę minimalizmu procesowego;

u) art. 616 § 2 pkt 2 kpk w zw. z art. 72 § 1 kpk w zw. z art. 618 kpk. poprzez bezzasadne uznanie, że do kosztów sądowych należą koszty związane z bezpłatnym udziałem tłumacza, gdy tymczasem koszty związane z bezpłatnym udziałem tłumacza nie należą do wydatków Skarbu Państwa, co oznacza, że nie należą także do kosztów sądowych gdy Sąd w punkcie IV zaskarżonego wyroku bezzasadnie obciążył nimi oskarżonego. Na marginesie obrońca podnosi, że w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku na stronie 54 Sąd podaje podstawę prawną jako „art. 72 § 1 k.k.”, a zatem myli przepisy kk (Kodeksu karnego) oraz kpk (Kodeksu postępowania karnego). Uchybienie to było bezspornie rażące. Należałoby także rozważyć, czy przedmiotowe uchybienie nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej w rozumieniu art 439 § 1 pkt 7 kpk, albowiem

zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia i jego uzasadnienia (sprzeczność pomiędzy sentencją wyroku a uzasadnieniem wyroku), *de facto* uniemożliwiająca jego wykonanie.

Podnosząc powyższe zarzuty - na mocy art. 537 kpk -wnoszę o :

1. uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 czerwca 2014r. sygn. akt: II AKa .../13 w zaskarżonym zakresie wobec skazanego J. B. , celem ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd II instancji;

2. Na mocy art. 537 par. 2 *in fine* K.P.K. uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 czerwca 2014 r.. sygn. akt: II AKa .../14 w zaskarżonym zakresie wobec skazanego J. B. oraz wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 23.12.2011r. sygn. akt: II K .../10 wobec skazanego, z uwagi na fakt, że skazanie jest oczywiście niesłuszne i uniewinnienie skazanego;

a z ostrożności procesowej:

3. uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16.06.2014 r. r. sygn. akt: II AKa .../13 w zaskarżonym zakresie oraz wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 23.12.2011 r. sygn. akt: II K .../10 w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

4. oraz uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16.06.2014 r. sygn. akt: II AKa .../13 w zakresie punktu IV. zaskarżonego wyroku, to jest co do zasądzenia od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławczym w kwocie 15.340,72 zł i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania w przedmiocie zwolnienia skazanego od kosztów sądowych”

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o uchylenie orzeczenia w części dotyczącej punktu IV zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego, a w pozostałym zakresie o oddalenie kasacji.

Na rozprawie kasacyjnej strony procesowe podtrzymały stanowiska wyrażone na piśmie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy J. B. zasługiwała na uwzględnienie jedynie w tej części, w której zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu rażące naruszenie przepisu art. 72 § 1 k.p.k., poprzez obciążenie skazanego kosztami sądowymi związanymi z udziałem w

sprawie tłumacza (punkty V-I oraz V-u). W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wprost wskazał, że w tym zakresie popełnił błąd i naruszył powyższy przepis, przy czym dodał, iż błąd ten był skutkiem “zmęczenia” (str.56-57). W odniesieniu do tego zatem elementu kasacja obrońcy była zasadna, co implikowało uchylenie zaskarżonego wyroku w części obciążającej J.B. kosztami sądowymi – jak ujął to Sąd Apelacyjny – “związanymi z udziałem w sprawie tłumacza” (str.56). Bezspornie, przepis art. 72 § 1 k.p.k. gwarantuje oskarżonemu, który nie włada w wystarczającym stopniu językiem polskim, korzystanie z bezpłatnej pomocy tłumacza. Skoro wskazana przez Sąd Apelacyjny kwota związana była wyłącznie z kosztami tłumaczeń, a w pozostałym zakresie skazany został zwolniony od kosztów sądowych, wystarczające było uchylenie jedynie tego rozstrzygnięcia zasądzającego od skazanego tę część kosztów, już bez wydawania jakiegokolwiek orzeczenia następczego.

Uwzględnienie kasacji w tej części spowodowało zarządzenie zwrotu skazanemu opłaty od kasacji – art. 527 § 4 k.p.k. oraz obciążenie wydatkami postępowania kasacyjnego Skarbu Państwa – art. 636 § 1 k.p.k.

W pozostałym zakresie kasacja obrońcy J. B. była bezzasadna w stopniu oczywistym. Taka ocena pozostałych zarzutów kasacji wprawdzie uzasadniałaby odstąpienie od sporządzenia dalszej części pisemnego uzasadnienia niniejszego wyroku (art. 535 § 3 k.p.k.), ale Sąd Najwyższy uznał, że choćby w skrótowny sposób, przynajmniej do części z podniesionych zarzutów odnieść się należy.

Przytoczenie *in extenso* zarzutów i wniosków zawartych w kasacji obrońcy J.B. dobrze ilustruje niezwykle zawiły i mało czytelny sposób formułowania zarzutów, wielokrotne powtarzanie tych samych wątków argumentacyjnych, ignorowanie fundamentalnych reguł postępowania kasacyjnego, dotyczących tak prawnych podstaw kasacji – art. 523 § 1 k.p.k., jak i jej przedmiotu – art. 519 k.p.k.

Spośród ogromnej ilości zarzutów opisanych w punktach, podpunktach i podpunktach podpunktów kasacji, na plan pierwszy wyłaniają się te, w których skarżący zarzucał – odwołując się do przepisów konstytucyjnych, konwencyjnych i procesowych – rażące naruszenie prawa do obrony oraz standardu rzetelnego procesu, związane z niezapewnieniem J. B. pełnego tłumaczenia całości akt, w tym dokumentów wskazanych w art. 73 § 3 k.p.k. oraz z jakością ustnego tłumaczenia

przez tłumacza przysięgłego, który nie posiadał wystarczających kompetencji do wykonywania tej czynności.

Jedynie *prima facie* zarzuty dotyczące powyższych kwestii mogły uchodzić za istotne i zasługujące na uwzględnienie. Bliższa ich analiza w realiach procesowych sprawy kompletnie pozbawiała je bowiem tych atrybutów. Już Sąd Apelacyjny, biorąc pod uwagę powody, dla których uwzględniona została pierwsza kasacja wniesiona przez obrońcę J. B., szerokie rozważania poświęcił ocenie zachowania prawa do obrony oskarżonego w toku całego postępowania karnego. Szczegółowo i rzetelnie opisał przebieg czynności procesowych oraz prezentowaną przez oskarżonego postawę co do udziału tłumacza w czynnościach postępowania przygotowawczego oraz podczas rozprawy głównej (str.22-32 uzasadnienia). Co istotne, rozważania te w pełni zbieżne były ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 września 2013r. W istocie bowiem – i obecny skład orzekający stanowisko to podziela – już wówczas przesądzono, że do uchybień naruszających prawo do obrony oskarżonego i standard rzetelnego procesu, doszło wyłącznie na etapie postępowania odwoławczego, a nie na etapach wcześniejszych, co implikowało, po uchyleniu wyroku Sądu Apelacyjnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w jedynie postępowaniu odwoławczym. Oczywiście zasadnie w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 września 2013r. Sąd Najwyższy stwierdził, że “realizacja prawa do obrony zależy jednak nie tylko od mechanizmów systemowych, tj. norm generalno-abstrakcyjnych, ale także (a może przede wszystkim) od aktywności samej strony i jej koncepcji prowadzenia obrony ...”, natomiast świadomie przecież wybrany sposób obrony nie może być następnie podstawą zarzutu właśnie naruszenia prawa do obrony, co dotyczy również prawa do korzystania z pomocy tłumacza (str.7-8 uzasadnienia).

Wszystkie powyższe elementy obrońca J. B. pominął w kasacji, twierdząc, że oskarżony jedynie bardzo słabo władał potocznym językiem polskim (czemu zresztą wprost przeczą obszernie, poprawne pod względem językowym, logicznym i także w warstwie argumentacyjnej własnoręczne pisma J.B. – np. k.9631-9676) i dlatego już od etapu postępowania przygotowawczego rażąco naruszano jego prawo do obrony, co powinno skutkować wręcz zwrotem sprawy w celu uzupełnienia śledztwa. Argumentacja ta była bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podobnie ocenić należało rozbudowane zarzuty związane z brakiem dostatecznych kompetencji występującej w obecnym postępowaniu odwoławczym tłumaczki przysięgłej M. C. Lektura protokołów rozpraw odwoławczych z dni 6 marca, 27 maja oraz 16 czerwca 2014r. nie pozostawia wątpliwości, że wywody skarżącego w tej mierze mają charakter li tylko skrajnie subiektywnych ocen, nie wspartych rzeczową argumentacją. Za taką nie może przecież uchodzić odwołanie się do przekazów uzyskanych od drugiego obrońcy J. B. Zaprotokołowane odpowiedzi M. C. na pytania Sądu *ad quem* nie dają podstaw do podważenia zasadności jego stanowiska, że to nie niekompetencja tłumaczki, ale zła wola drugiej strony uniemożliwiła racjonalne wykonanie czynności tłumaczenia części akt, jak i sprawny przebieg czynności procesowych w toku rozprawy apelacyjnej (por. k.10.278-10.279 oraz k.10.360).

Bezzasadny był zarzut obrońcy o rażącym naruszeniu prawa do obrony J.B. (w powiązaniu z całym szeregiem innych przepisów procesowych), poprzez nieusprawiedliwienie jego niestawiennictwa na rozprawę odwoławczą w dniu 16 czerwca 2014r., pomimo przedłożenia stosownego zaświadczenia wystawionego przez czeskiego lekarza, kontynuowania wówczas rozprawy i wydania wyroku. W odniesieniu do tej grupy zarzutów również nie było podstaw do podzielenia stanowiska skarżącego. Sąd Apelacyjny, przed wydaniem postanowienia o nieuwzględnieniu wniosków o odroczenie rozprawy, poddał analizie przedłożony przez J. B. dokument o czasowej niezdolności do pracy wraz z tłumaczeniem (k.10.328), uzyskał informację i opinię polskiego lekarza sądowego, że dokument taki nie mógłby stanowić podstawy do wydania zaświadczenia w trybie art. 117 § 2a k.p.k. (choćby z uwagi na brak rozpoznania jednostki chorobowej), uzyskał informację o sposobie wzywania oskarżonego na rozprawę główną (z pouczeniem o konieczności przedłożenia zaświadczenia wystawionego przez lekarza sądowego) – i dopiero wówczas postanowił o kontynuowaniu rozprawy pod jego nieobecność, która wszak obowiązkowa nie była (art. 450 § 2 k.p.k.). W tej sytuacji nie można uznać, że oceniając tę sytuację procesową, Sąd *ad quem* w sposób rażący naruszył którekolwiek ze wskazywanych w kasacji przepisów procedury karnej. Co więcej, na brak takiego naruszenia wskazuje dodatkowy argument, dotychczas nie powoływany. Ten mianowicie, że na przedstawionym czeskim

dokumencie lekarskim wprost stwierdzono, że J. B. ma “prawo do wychodzenia z domu od dnia 16.06.2014r.” (k.10.338), a więc od dnia rozprawy. Wziąwszy pod uwagę, że miejsce zamieszkania skazanego od siedziby Sądu Apelacyjnego odległe jest o około 300 km, tym bardziej zarzuty kasacyjne ocenić należało jako bezpodstawne. Nie stawiając się na rozprawę odwoławczą bez należytego usprawiedliwienia J. B. sam pozbawił się możliwości złożenia dodatkowych wyjaśnień, wyrażenia stanowiska w “głosach stron”, jak również wysłuchania motywów wyroku w tłumaczeniu na język ojczysty.

Wręcz za nieporozumienie ocenić trzeba wszelkie zarzuty kasacji bazujące na zawartym w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego stwierdzeniu, że “omyłka” dotycząca obciążenia skazanego kosztami związanymi z udziałem w postępowaniu odwoławczym tłumacza nastąpiła “w wyniku zmęczenia” (str.57). Wywód skarżącego, że skoro Sąd wskazał w uzasadnieniu wyroku, iż był zmęczony przy obciążaniu oskarżonego częścią kosztów sądowych, to zmęczenie to dotyczyło także pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku, a zatem, gdyby zmęczony nie był, to zapadłby całkowicie inny wyrok – uniewinniający, jest wywodem niedorzecznym. Niedorzecznym na tyle, że nie wymaga dalszego komentarza.

W toku ponownego postępowania odwoławczego obrońcy J. B. złożyli bardzo liczne wnioski dowodowe, które w większości zostały przez Sąd Apelacyjny oddalone. Wszystkie decyzje procesowe Sądu w tej mierze wydane zostały w oparciu o powołane podstawy prawne i szczegółowo uzasadnione. W kasacji w najmniejszym stopniu nie wykazano, żeby którekolwiek z tych rozstrzygnięć dotknięte było rażącym błędem w procedowaniu. Skarżący ograniczył się jedynie do przedstawienia własnej oceny wnioskowanych dowodów (w zdecydowanej większości dotyczących źródeł dowodowych znanych już z rozprawy głównej) wraz z konkluzjami, że podważają one wiarygodność kluczowych dowodów obciążających J. B., to jest wyjaśnień A. K., depozycji A. O. czy zeznań B. K., złożonych w toku postępowania przygotowawczego. Proste przeciwstawienie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia własnych ocen ocenom dokonanych przez Sądy obu instancji, rzecz jasna, oczekiwanego skutku przynieść nie może. Oceny wiarygodności poszczególnych środków dowodowych w ogóle nie należą do kategorii “naruszeń prawa”, o jakiej mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Tak szeroko eksponowany w kasacji wątek dotyczący aktualnych twierdzeń B. K. i przedstawienia przez nią drugiego weksla, który miałby podważać wyjaśnienia A. K., był kompletnie nieprzekonujący. Najistotniejsze znaczenie dowodowe miało niewątpliwie to stwierdzenie B. K. w śledztwie, że wie, iż "A. i M. D." to ta sama osoba, a J. B. jej powiedział, że to on załatwił mu to nazwisko i nową tożsamość (k.8.246). Zeznając w toku rozprawy głównej świadek wprawdzie nie potwierdziła tej okoliczności, w żaden jednak sensowny sposób nie tłumacząc dlaczego uprzednio ją wskazała. W sytuacji, gdy sama B. K. stwierdziła, że w śledztwie przesłuchiwał ją czeski policjant, który sprawy nie znał, przyznanie waloru wiarygodności przywołanym słowom świadka przez Sądy obu instancji, nie zawiera żadnego błędu dowolności ani nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów. Powoływane w kasacji argumenty dotyczące innych powiązań A. K. z B. K., w tym związanych z wystawianiem weksli, nie były w stanie stanowiska Sądów obu instancji podważyć, tym bardziej, że przecież A. K. już w śledztwie wyjaśniał o wystawianiu "kilku" weksli na wielotysięczne kwoty (7.714v).

Sąd *ad quem* zasadnie w toku postępowania odwoławczego nie prowadził tak szerokiego postępowania dowodowego, z jaką to inicjatywą występowali obrońcy skazanego. Ograniczenie ram tego postępowania nie naruszało żadnych przepisów procedury karnej, a jego racjonalność potwierdził choćby przebieg przesłuchania D. G., którego zeznania nie miały przecież żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zdumiewający był zawarty kasacji zarzut wskazany w punkcie IV litera F podpunkt 6, w którym skarżący dopatrywał się rażącego naruszenia art. 442 § 1, 2 i 3 k.p.k., a w tym § 1, ponieważ "nie usunięto wad poprzedniego postępowania oraz brak zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego" (str.9 kasacji). Odnośnie tego zarzutu można jedynie stwierdzić, że to właśnie Sąd Apelacyjny w pełni respektował wytyczne płynące z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2013r., natomiast obrońcy J. B. podejmowali szereg czynności zupełnie ich nie uwzględniając.

Całkowicie chybiony był i ten zarzut kasacji, jakoby zaskarżony wyrok dotknięty był rażącym naruszeniem prawa materialnego – art. 258 § 3 kk – przez błędną wykładnię znamion istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, udziału w

grupie oraz kierowania grupą. Argumentacja obrońcy sprowadzała się do twierdzenia, że dokonano “wadliwej subsumpcji ... do ustalonego stanu faktycznego sprawy, który poprawnie oceniony i ustalony wykluczał istnienie grupy z udziałem J. B. ...” (str.10 kasacji). Formułując ten zarzut skarżący nie dostrzegł, że subsumpcja polega na zastosowaniu określonych norm prawnych do ustalonego stanu faktycznego – ustalonego przez sąd, a nie postulowanego przez stronę procesową. Sądy obu instancji, rzecz jasna, ustaliły, że to J. B. kierował grupą przestępczą, a zatem twierdzenie, iż dokonały “wadliwej subsumpcji”, bo J. B. w żadnym czynnie przestępnym nie brał udziału, mieścić się może jedynie w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, który to zarzut w postępowaniu kasacyjnym nie jest jednak dopuszczalny.

Zarzuty naruszenia przewidzianych w k.p.k. zasad procesowych – art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 2 § 1 i 2 – jak już wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, co do zasady nie mogą stanowić samodzielnych podstaw kasacyjnych. W istocie, w przedmiotowej kasacji służyły wyłącznie do prezentacji własnego stanowiska obrońcy o niesłuszności przypisania winy J. B., bez przedstawienia rzeczowej prawniczej argumentacji. Konstruktywnie przecież nie można traktować zarzutów: 1) oparcia wyroku na podstawie dowodów z wyjaśnień i zeznań świadków, zamiast na podstawie materialnej dokumentacji wytworzonej w spółkach “C.” i “N.”; 2) braku bezstronności Sądu wobec uwzględnienia okoliczności wyłącznie niekorzystnych dla oskarżonego – wszak w zgodzie z logiką, trudno “uwzględnić” dowody, których wiarygodność zdyskwalifikowano; 3) precyzyjność ustaleń dotyczących ilości przeprowadzonych rozmów, dokładnych kwoty przekazanych pieniędzy czy miejsc, w których to nastąpiło – zależna jest od treści zgromadzonego materiału dowodowego, który wielokrotnie nie pozwala na dokonanie bardziej szczegółowych ustaleń – z takiego stanu sprawy w żadnym razie nie można wyprowadzić sugerowanego w kasacji wnioskowania, że skoro nie można precyzyjnie ustalić jaką kwotę A. K. przekazał J. B., to reguła *in dubio pro reo* nakazuje przyjąć, że w ogóle takiego przekazania nie było; 4) ocena pewnych części zeznań świadka jako wiarygodnych i odmówienie takiego przymiotu innej ich części, stanowi niezbywalną prerogatywę sądów, a zatem sama przez się – jak wskazał to skarżący (zarzut IV, lit. g) – nie może naruszać art. 7 czy art. 2 k.p.k.; 5) zupełnie chybiony był kolejny

zarzut, że nastąpiła obraza art. 2 § 1 i 2 k.p.k., “ponieważ nie zostały osiągnięte cele postępowania z uwagi na fakt, że skazany nie jest sprawcą czynu ...”, a wyrok oparty został na podstawie domniemań, a nie na “fakcie pewnym”, za który skarżący uznaje dokumentację spółek; wystarczy w tym zakresie odesłać do szczegółowych uzasadnień orzeczeń Sądów obu instancji, wykazujących, że przecież cały przestępczy pomysł J. B., poczynawszy od “stworzenia” fałszywej tożsamości A. K., zakładał całkowite ukrycie własnej osoby w działalności “C.” i “N”.

Bezpodstawny był również zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 424 k.p.k. w zakresie zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji co do wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wszak konieczność taka wystąpiła już na skutek zmiany wyroku Sądu Okręgowego w pierwszym postępowaniu apelacyjnym i wobec kierunku kasacyjnego zaskarżenia, a następnie uchylecia uprzedniego wyroku Sądu Apelacyjnego.

Nieporozumieniem było także to stanowisko obrońcy skazanego, w którym oświadczył, że “wskazuje i podtrzymuje jako nadal aktualne i uzasadnione zarzuty z kasacji z dnia 28.08.2012r.” Szerzej opisując ten zarzut (pkt IV lit. p) obrońca ponownie nie dostrzegł wskazań Sądu Najwyższego zawartych w wyroku z dnia 30 września 2013r., jak i tego, że nie mogą zachować aktualności żadne z zarzutów zawartych w innych nadzwyczajnych środkach zaskarżenia, choćby ze względu na treść art. 8 § 1 k.p.k. oraz art. 536 k.p.k.

Oczywiście chybiony był zarzut nieuwzględnienia przez Sąd odwoławczy wniosku o utrwalenie przebiegu rozprawy za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk. W sytuacji gdy Sąd nie dysponował stosownymi urządzeniami, w pełni zasadnie przyjął, że wniosek taki zmierza do przedłużenia postępowania. Jednocześnie jednak zezwolił obrońcom na utrwalanie dźwięku, w trybie art. 358 k.p.k. O żadnym zatem naruszeniu procedury karnej w tym zakresie mowy być nie może.

Wręcz groteskowo, w kontekście rygorów podstaw kasacyjnych określonych w art. 523 § 1 k.p.k., brzmiał zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 441 k.p.k. Wszak jedynym adresatem norm kompetencyjnych wynikających z tego przepisu jest sąd odwoławczy i wyłącznie do niego należy ocena zasadności wystąpienia z przewidzianą tam inicjatywą – w żaden zatem sposób naruszyć tego przepisu nie

może. Identyczna ocena dotyczyć musiała także zarzutu naruszenia art. 188 § 1 k.p.k. oraz wniosków skarżącego co do konsekwencji pomylenia skrótów „k.k.” i „k.p.k.” (punkty V-n i V-u).

W zakresie pozostałych zarzutów zawartych w kasacji obrońcy J.B., które nie znalazły wprost odniesienia w niniejszym uzasadnieniu, a które wielokrotnie powtarzały te same tezy, Sąd Najwyższy uznał, że zbędne jest powielanie dotychczasowej argumentacji, na co wprost pozwala forma oddalenia kasacji oraz przepis art. 535 § 3 k.p.k.

Kierując się przedstawioną powyżej argumentacją Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.